

KAZANÇLARIN EN GÜZELİ*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahibihî ve men tebiahû biihsânin ilâ yevmi'd-dîn. Emmâ ba'd.

Muhterem kardeşlerim!

Allah'ın nasib ettiği miktarda, gücümüz kuvvetimizin yettiğinde, fırsat buldukça yatsı namazlarından sonra Peygamber Efendimiz'in hadis-i şerifinden üç tane kadar okuyoruz. Ve bu hadis-i şerifleri de ben bir arkadaşına besmeleyle çekirtiyorum, hangi sayfadan çıkarsa oradan okuyorum. Yani “Hoca efendi belli hadis-i şerifleri bize okuyup da bize bir şey telkin etmek istiyor.” demeyin. Kaderimize ne gelirse o geliyor.

Eğer size bir işaret varsa, “Bende bu kusur varmış.” dersiniz, düzeltirsiniz. Bir beşâret varsa seviniriz. Kimseye söylemeyin ki güzel şeyleri söyleyince insanın elinden kaçır. İbret almaya gayret edin.

a. Elinin Emeğiyle Geçinmek

Buhârî'nin ve Müslim'in (*Rahmetu'llâhi aleyhimâ*) nakil ve rivayet ettiklerine göre, açılan sayfada çıkan hadis-i şerifinde, Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki:¹

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

1 Buhârî, *Sahîh*, c.VII, s.238, no:1933; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.V, s.424, no:1826; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.167, no:1429;

لَأَن يَأْخُذَ أَحَدُكُمْ أَحْبُلَهُ ثُمَّ يَأْتِيَ الْجَبَلَ فَيَأْتِي
بِحُزْمَةٍ مِنْ حَطْبٍ عَلَى ظَهْرِهِ فَيَبِيعَهَا فَيَكْفُ اللَّهُ
بِهَا وَجْهَهُ خَيْرٌ لَهُ مِنْ أَنْ يَسْأَلَ النَّاسَ أَعْطَوْهُ أَوْ

مَنْعُوهُ

(بخ. حم. عن الزبير بن العوام)

(*Leen ye'huze ehadüküm ahbülehu, sümmе ye'tiye'l-cebele, feye'ti bi-huzmetin min hatabin alâ zahrihi, feyebîahâ, feyeküffa'llâhu bihâ vechehû, hayrun lehû min en yes'ele'n-nâse, a'tavhü ev meneühü*)

Mânası şu, kardeşlerim:

(*Leen ye'huze ehadüküm ahbülehu*) “Sizden herhangi birinizin ipini alıp, (*sümmе ye'tiye'l-cebele*) sonra dağa gitmesi...”

Bizim memlekette urgan derler. Urgan, biraz kalınca.. Yâni “ip dediği pamuk ipliği değil, dikiş ipliği değil; yük taşımaya mahsus kalınca ip...”

“Kalın urganını alıp, sonra sabahleyin kalkıp dağa gitmesi, (*feye'ti bi-huzmetin min hatabin alâ zahrihi*) oradan o ipin bağlayabildiği kadar bir demet, bir yük odun toplayıp sırtında getirmesi, (*feyebîahâ*) onu burada satması; (*feyeküffa'llâhu bihâ vechehû*) ve böylece Allah'ın onun şerefini, yüzünün akını koruması, dilenmekten koruması...”

Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.II, s.36, no:675; Abdürrezzak, *Musannef*, c.XI, s.91, no:20010; Zübeyr ibn-i Avvâm RA'dan.

Dilenmiyor, odun satıyor. Odunu dağdan topluyor, pazara getiriyor; “Yok mu alacak?” Tabii o zaman gaz ocağı yok, tp vesaire yok. Herkes odun yakıyor. Odun lazım. O dağdan getiriyor bir demet, Şu kadar dirhem, bu kadar dirhem satıyor, eline bir para geçiyor. Sermayesi hamallık. Gidiyor, odunu oradan topluyor, oraya kadar hamallığını yapıyor, satıyor, eline üç beş kuruŐ para geçiyor.

“Böyle yapması ve yüzünü arsızlıktan, yzszlkten, baŐkasına el açıp dilenmekten Allah’ın böylece onu koruması; (*hayrun leh min en yes’ele’n-nse, a’tavh ev meneh*) onun için insanlardan bir Şey istemesinden, dilenmesinden daha hayırlıdır; ister versinler, ister vermesinler.

“İnsanlardan dilenmesinden daha hayırlıdır.” demek, yani isterse insanlar ona bir Şeyler versin. “Allah rızası için bana biraz yardım edin.” dediği zaman isterse versinler, daha fazlasını versinler mesela... Odun sattığı zaman 5 dirhem kazanıyorsa, dilendiği zaman isterse 50 dirhem kazansın. İster versinler, ister vermesinler.

Bazıları dilenciye vermiyorlar:

“—Hadi oradan, arslan gibisin, levent gibisin, git alıŐ!” diyorlar. “Bak sıhhatin yerinde, turp gibisin. Git alıŐ!” diyorlar.

Bizim Peygamberimiz’den öğüt, tavsiye; gelen insanı boŐ evirmemektir. Az çok bir Şey vermektir. “Belki gerçektir, hakikaten ihtiyacı vardır.” diye vermek daha uygun bize göre.

Kimisi de, “Allah versin!” diyor.

Nasreddin hocanın hikâyesi de mâlum: Dam aktarıyormuş. “Kış gelecek, şu damın yarıklarını, gediklerini tamir edeyim.” diye tam dama çıkmış. Başka adamın biri de; “Hoca efendi, bir dakika gelir misin, bir şey söyleyeceğim.” demiş. Damdan inmiş üst kata, üst kattan merdivenlerden alt kata inmiş, kapıya gelmiş. “Allah rızası için bana bir şey versene.” demiş. “Gel” demiş, birinci kata çıkarmış, birinci kattan yukarıya çıkartmış, dama çıkartmış; “Allah versin.” demiş.

Demiş ki; “Ya madem ‘Allah versin.’ diyecektin, aşağıda deseydin ya!” “E sen de aşağıdan söyleseydin ya, ‘Allah rızası için bir şeyler ver.’ diye.” demiş. Bu da işin şaka tarafı.

Ama istemekten böyle odun taşınması daha iyi, daha hayırlı. İstememek daha iyi. Beleşten kazanmaktan, alınının teriyle kazanmak daha iyi. Kimseye yük olmamak daha iyi. Bizim büyüklerimiz, bizim mürşitlerimiz, büyük evliyâullah kimseden bir şey istememişler. “İstersen biz verelim.” demiş, kimseye el açmamışlar.

Ahmed-i Yesevî Hazretleri Rh.A, Türkistan’ın büyük evliyâsından, kendisi kaşık yontarmış. Odunu alır, sağını solunu yontup kaşık yaparmış, sepete koyarmış. Onları eşeğin heybesinin bu taraftaki sepetine koyarmış; 10-20 tane, kaç tane yapıyorsa, elinin emeği yani... Ondan sonra çarşıya dehlermiş eşeği... Kendisi gitmiyor.

Çarşıya da eşek yavaş yavaş gidermiş, herkes bakar, “Hoca nasıl kaşık yaptı?” diye eşeği durdururlarmış; oradan alırlarmış kaşıkları, bakarlarmış, beğendiklerini alırlarmış. Ne para koyarlarsa koyarlarmış. Para koymazlarsa eşek gitmezmiş. Eşek ama hocanın eşeği, lâlettâyin değil.

Onun için, alnının teriyle geçinmişler. Helalinden yemişler. Halkın hakkını yememişler, halkın kesesinden yememişler. Güzel olanı budur; insanın muhtaç olmamasıdır, başkasından istememesidir, kendi alnının teriyle kazanmasıdır. Onun için işçi kardeşlerimizin, bilhassa elinin emeği ile çalışan kardeşlerimizin bu kazanması güzel şeydir.

Fakat kazançların en güzeli hangisidir?

Kazançların en temizini, en güzeli, cihaddan elde edilen kazançtır. Kitaplarımız böyle yazıyor.

“—Ben cihad peygamberi olarak gönderildim, ticaret peygamberi olarak gönderilmedim.” diyor Peygamber Efendimiz.

Mümkünse hepimiz gitsek cihad etsek; Afganistan’da cihad etsek, başka yerlerde cihad etsek de, sevabı böyle alsak ve nasibimiz de o yoldan gelse keşke...

Ama dilenmenin iyi olmadığını bu hadis-i şerifte Efendimiz gayet güzel göstermiş oluyor. Bu da sizin kulağınıza küpe olsun.

Büyüklerimizden bir tanesi; “İnsan, avlanan arslan gibi olmalı.” diyor. Avlanır, kendi avını yer, ondan sonra karnı doyduğu zaman arslan

gibi uzanır, artık keyif çatar, şekerleme yapar. Yemeği yedi, karnı doydu. Ondan sonra onun avladığı avın başına tilkiler gelir, sırtlanlar gelir, kargalar gelir ve saire gelir. Onlar da kıyısından köşesinden bir şeyler yalamaya, ısırmaya, kemirmeye çalışırlar. Başkasının avından onlar faydalanıyor. Ama ötekisi kendisi avladı, ondan sonra kenara çekildi. En iyisi o. Kendi alnının teriyle kazanmak en iyi olmuş oluyor.

Cihad niçin üstün? Cihad, dini devam ettirmek için, din düşmanlarına fırsat vermemek içindir. Cihadın aslı esası odur.

Müslümanlar aslında mazlum yetiştiler, garip yetiştiler. Peygamber Efendimiz uzun zaman zulme uğradı. Seneler senesi baskı yaptılar. Namaz kılacak, size ne onun namazından, namazına mâni oluyorlar. İbadet edecek, ibadetini engellediler. İkna ettikleri insanları onun yolundan çevirmeye çalıştılar.

O yine böyle halim selim hareket etti. Hatta dönüp Mekke'yi fethettiği zaman ordusuna dönüp dedi ki:

“—Size mücadele edip silah atmayana siz silah çekmeyeceksiniz. Kimseyi öldürmeyeceksiniz.”

Koca Mekke fetholdü, birkaç kişi hariç herkesi affetti Peygamber Efendimiz. Birkaç azılı kâfir vardı... Koca Mekke fethedildi... Hatta komutanlarından bir tanesi:

“—Bu savaşta öyle durmak filan yok! Őimdiye kadar müşriklerin bize yaptıklarını, Őehidlerin intikamını öyle bir alacağım ki!” diye böyle sözler söyleyince, Peygamber Efendimiz onu komutanlıktan aldı. Hırsla hareket edecek, aşırı gidecek diye onu komutanlıktan aldı. Efendimiz böyle muamele etti.

Ondan sonra da Mekke ahalisine en çok ganimetleri verdi. En çok paraları onlara verdi. Hatta eski müslümanların bir kısmı, zayıf inançlıları dediler ki:

“—Muhammed kendi hemşehrilerini kayırıyor.”

Bu küfür sözü, söylenecek söz değil. Ama Peygamber Efendimiz’i anlayamadılar. Peygamber SAS Hazretlerinin gözünde dünya metaı yok. O yeni müslümanlara çok veriyor ki gönülleri ısın-ısın, yumuşasın, İslam’a bağlansınlar diye. Eski müslümanlara dönüp de dedi ki;

“—Daha ne istiyorsunuz? Kendimi size ayırdım.”

Mekke fetholdu ama Mekke’de kalmadı Peygamber Efendimiz. Mekke fetholdu, Peygamber Efendimiz’in doğduğu Őehir, sevdiği Őehir, Kâbe’nin olduğu Őehir. Oturamaz mıydı burada? “Tamam fetholdu artık, bizim başşehir, burada otururum.” diyemez miydi?

Âmenna ve saddaknâ, ne isterse öyle yapardı.

“—Size kendimi ayırdım ey Medineliler, sizin yanınıza geleceğim.” dedi ve Medine’de kaldı.

Medine’de defnoldu. Ve Medine’yi Şereflendirdi, nurlandırdı. Ve Medine’yi Medîne-i Münevvere

yaptı. Münevvere, “nurlandırılmış” Medine hâline getirdi, şereflendirdi. Öyle bir şeref bahşetti ki Arş-ı Âlâ'nın kıskanacağı şerefi verdirtti. Medine'nin toprağını şifa eyledi.

Ama anlamayan işte ileri geri konuşuyor. Ehlullahın, evliyâullahın, Rasûlullah'ın kıymetini anlamayan insanlar çıkmış. Her zaman çıkmış, her yerde çıkmış. Her zaman böyle şeyler oluyor.

Allah bir insanın basiretini bağlamasın, gözünü açtırsın.

Sevgili kardeşlerim! Kısmetinize çıkan hadisler bunlar... “—Alnınızın teriyle kazanın!” diyor Peygamber Efendimiz. Demek ki kazanmıyorsanız ibret alacaksınız, kazanacaksınız.

Beleşten yaşamak yerine çalışacaksınız, kazanacaksınız, başkalarını da faydalandıracaksınız.

b. Emr-i Ma'ruf, Nehy-i Münker

İkinci hadis-i şerif:²

لَتَأْمُرُنَّ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ

أَوْ لِيُسَلِّطَنَّ اللَّهُ عَلَيْكُمْ شِرَارَكُمْ فَيَدْعُو خِيَارَكُمْ

فَلَا يُسْتَجَابُ لَهُمْ

(خط، طس . عن أبي هريرة؛ البزار عن عمر)

² Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.II, s.99, no:1379; Hatîb-i Bağdâdî, *Tarih-i Bağdad*, c.XIII, s.92, no:7075; Ebû Hüreyre RA'dan. Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.44, no:188; Hz. Ömer RA'dan. *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XVII, s.329, no:18286.

(Lete'mürunne bi'l-ma'rûfi, ve letenhevünne ani'l-münkeri, ev lejusallitanna'llàhe aleyküm şirâraküm, fayed'ù hıyârüküm, felâ yüstecâbu lehüm.)

Bu hadis-i şerif de önemli bir vazifemizi bize hatırlatır, muhterem müslüman kardeşlerim.

Peygamber Efendimiz SAS adeta -parmağını tehditle sallar gibi, gözümün önüne öyle geliyor- buyuruyor ki:

“—Muhakkak ve muhakkak ya emr-i mâruf yaparsınız, nehy-i münker yaparsınız veyahut da Allah başınıza sizin şerhilerinizi musallat eder. Aranızdan ciğeri beş para etmez şirâr, şirret adamları size musallat eder.”

“—Yâ Rabbi! Bu belâyı başımızdan def et!” derler de, duaları kabul olmaz.

Kabul olmamasının sebebi neymiş? Emr-i mâruf nehy-i münker yapılmamasıymış.

Müslümanın ana vazifelerinden birisi; sağlığında, hastalığında, evinde, sokakta, hastanede, postanede, fabrikada, çarşıda, pazarda, sohbette, her yerde emr-i mâruf nehy-i münker. İyi olan şeyi, aklın ve şeriatin övdüğü, methettiği, güzel dediği, değer verdiği şeyleri yaptırmak, teşvik ve öğretme çalışması yapacağız. Aklın ve şeriatin hoş görmediği, “Olmaz böyle şey! Günah böyle şey!” diye uygun bulmadığı şeylerin de yapılmaması için gayret göstereceğiz. Yaparlarsa “Yapmayın böyle.” diyeceğiz.

Çocuklar çıkmış, otomobillerin tepesinde zıplıyor: “—İnin bakayım aşağıya, yapmayın böyle!”

Çocuklar komşunun elmalarını taşıyor, eriklerini tırtıklıyor; “—Öyle yapmayın!”

Veyahut daha başka bir yanlış iş. Birkaç tane zalim çocuk tutmuşlar, bir hayvana eziyet ediyorlar:

“—Bırakın bakayım onu, şimdi sizin yanınıza geliyorum! Bırakın onu!” diyecekler.

Veyahut birkaç tane zalim, bir mazlum adamı kenara çekmişler, baskı yapıyorlar, zulmediyorlar.

“—Çekilin bakayım oradan. Bırakın mazlum zavallıyı! Alimallah kollarımı sıvıyorum...” diye mazlumun yanında yer almak, zalime fırsat vermemek...

Emr-i ma'ruf, nehy-i münker... Bu nedir? Farzdır. Namaz gibi, oruç gibi farz.

Biz şimdi farzları ikiye ayırmışız. Bir; hafif, kolay farzlar. İki; sarp, zor farzlar. “Zorları başkaları yapsın!” diye ayırmışız. Hiç onların yanına yanaşmıyoruz. Kolayları yapıyoruz. Tesbih çekmek; pekâlâ. Namaz kılmak; pekâlâ. Yemek yemek; pekâlâ. İftar etmek; pek pekâlâ. Sahura kalkmak çok ağır; sünnet.

“—Senin adın ne?” demiş. “—Farz” demiş çocuk. Babası demiş ki;

“—Oğlum niye adını doğru söylemiyorsun?” “—Sünnet’ desem adam beni de yiyecek!” demiş.

Allah’ın emirleri ayrılmaz. Nasıl ayet-i kerime-de;

أَفْتُوْمِنُونَ بِبَعْضِ الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضِ

(البقرة: ٨٥)

(Efetü'minûne biba'dı'l-kitâbi ve tekfurûne biba'd) "Allah'ın bazı âyetlerine inanıyorsunuz da, bazılarını inkâr mı ediyorsunuz?" (Bakara, 2/85)

Böyle şey olur mu? Allah'ın âyetleri ayrılır mı?

Eski Diyanet İşleri başkanlarından bir tanesi baskı devrinde eline Kur'ân-ı Kerîm'i almış, Kur'ân-ı Kerîm'in âyetlerini makasla kesip "okunabilecek âyetler", "okunamayacak âyetler" diye ayırmış. Okunabilecek âyetler normal, rejimin bir şey demedikleri... Okunamayacak âyetler;

"—Sakın ha bunları okuma! Bunlar okunmaz!"
Neden?

"—Rejim bunu hoş karşılamaz."

Allah'ın âyetleri engellenir mi, kesilir mi?

Allah'ın âyetleri başından, Fâtiha'sından Kul eûzü bi-rabbi'nnâs'ına kadar hepsi bir bütündür. "Şu kadar âyet-i kerîmenin hepsine inanıyorum, bir tanesine inanmıyorum." dese insan, kâfir olur. Bir tanesine inanmasa kâfir olur.

Âyetlere değil, Peygamber Efendimiz'den rivayet edildiği sahih olan, gerçek olan bir hadis-i şerife "Benim aklım böyle şeye yatmaz, ben onu kabul etmiyorum." dese hadis-i şerifin inkârından da kâfir olur insan.

Millet bu işin farkında değil. Millet dini oyuncak sanıyor. Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin kahrından,

gazabından korkmuyor, laubali... Kanunla alay etmekten korkar, trafik kaideleri çiğnemekten korkar, “Polis gelir ceza yazar, şu kadar dolar para vereceğim!” diye ödü patlar; ama Allah’ın âyetleri ile, Rasûlullah’ın hadis-i şerifleriyle gayet laubali...

“—Bu devirde bu hadis yapılmaz.”

Niye yapılmasın? İşte Pakistanlılar yapıyor, niye yapılmasın?

Sen yapamıyorsun; sende iş yok da ondan! İki para etmez ödleğ adamın birisin de Rasûlullah’ın hadisini yapamıyorsun. Kravatı bağlamış, çekmiş jileti suratına, sinekkaydı tıraş olmuş, kahvehaneye geçmiş, bacak bacak üstüne atmış, bir de sigara tüttürmüş, güzel güzel fiyakalı fiyakalı savuruyor.

“—Bu âyet, bu hadis-i şerif tatbik edilmez bu devirde.”

Sen tatbik edemezsin, sen de iş yok! Senin tatbik edecek hâlin yok da ondan! Yoksa Allah’ın nice has kulları var. Peygamber Efendimiz’in hadis-i şeriflerinin bir işaretine can vermeye hazır. Şeriatın bir küçük âdâbını çiğnemeye rızası yok. Gecesi gündüzü her şeyiyle Rasûlullah Efendimiz’in yolunda geçirmeye âmâde... Allah’ın nice has kulları var; sen dünyada sadece kendini mi var sanıyorsun?

“—Ya emr-i mâruf yapar, nehy-i münker edersiniz; ya da Allah başınıza şerhlerinizi musallat eder. Sonra hayırlılarınız dua eder de dualarınız kabul olmaz.”

Bizim durumumuzu gösteriyor herhalde... Bizim neden

başımızda belaluların olduğunu, neden hürriyetlerimizi kaybettiğimizi, neden Afganistan'da, Bulgaristan'da, falanca da filanca da, Kırgızistan'da vesairede neden başımıza neler geldiğini, neden sàlih kulların ağlayıp sızlayıp yalvardığı halde dualarının kabul edilmediğini bu hadis-i şeriften herhalde anlıyoruz.

Daha korkunç bir hadis-i şerif var, diyor ki Peygamber SAS Hazretleri;

“–Âhir zamanda Allah'ın salih bir kulu; ‘Yâ Rabbi! Ümmet-i Muhammed'e hayırlar ihsan eyle. Şöyle yap, böyle yap...' diye ümmet için dua edince Allah ona der ki; ‘Sen kendin için dua et. Ben onlara kızıyorum, onları karıştıрма!’ der.” diyor Peygamber Efendimiz.

“–Tamam, sen benim sevgili kulumsun, kendin için dua et. O ümmet için dua etme. Ben onlara kızıyorum. Onları duana alma!” diye ikaz eder diyor.

Bu hadis-i şerif, tüyleri diken diken edecek bir hadis-i şeriftir! Allah-u Teâlâ Hazretleri bize farzları ayrımsız, tasnif yapmadan, kolayını zorunu hepsini yapmaya, kabul etmeye hazır, tam müslüman eylesin...

Yarım müslüman, dördte bir müslüman, çeyrek müslüman, onda bir müslüman, yüzde bir müslüman... Sulandırılmış müslümanlık; suyuna su katmışlar, suyuna su katmışlar, kokusu kalmış sadece...

c. Allah Faize Lânet Etti

Müslim'in (Rh.A) rivayeti. Peygamber Efendimiz SAS Hazretleri buyuruyor ki:³

لَعَنَ اللَّهُ آكِلَ الرَّبَا وَمُوكِلَهُ وَشَاهِدِيهِ وَكَاتِبَهُ

هُمُ فِيهِ سَوَاءٌ

(حم. د. ن. عن ابن مسعود)

(*Leana'llàhu âkile'r-ribâ, ve mu'kilehû, ve şâhideyhi, ve kâtibehû; hüm fîhi sevâun.*)

(*Leana'llàhu âkile'r-ribâ*) “Allah faiz, riba yiyene lanet etti. (*Ve mu'kilehû*) Yedirene de, verene de lanet etti. Faiz alıp yiyene de lanet etti, verene de lanet etti.

(*Ve şâhideyhi*) “Para alınması işleminde, senedin yazılması işleminde şahit olup da imza koyanlara da lânet etti. (*Ve kâtibehû*) Onu yazana, yani daktilo edene de lanet etti.”

(*Hüm fîhi sevâun*) “Bu günahta bunların hepsi müsâvidir.” Alan, veren, yazan, çizen, şahit olan, hepsi müsâvi...

³ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.IX, s.163, no:2895; Neseî, *Sünen*, c.XV, s.337, no:5013; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.402, no:3809; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.VIII, s.44, no:3252; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VIII, s.396, no:4981; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

İşte İslâm böyle...

Bi-hürmeti esrârı sûreti'l-fâtihah!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

01. 04. 1988 - AVUSTRALYA

[Bütün GURBET SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü